

De blijde boodschap

door: C.H. Mackintosh

“Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft”

Johannes 3:16

Deze enkele regels bevatten een boek vol kostbare waarheden. Dit deel van het gesprek van onze Heer met Nicodemus, bevat in korte vorm een volledige openbaring van de evangelische waarheid, dat dit wel “blijde boodschap” genoemd mag worden.

Predikers en luisteraars moeten wel bedenken, dat het grote doel van het evangelie is: God en de zondaar tot elkaar brengen en wel zo, dat het eeuwig heil van de zondaar wordt verzekerd. Het evangelie openbaart een God Heiland aan een verloren mens. Het stelt God als het ware aan de zondaar voor op een wijze, dat de nood van de zondaar wordt weggenomen. Een Heiland past bij een zondaar, net als een reddingboot bij een drenkeling, een dokter bij een zieke of brood voor een hongerige. Zij passen bij elkaar. Als God als een Heiland en de mens als een verloren zondaar tot elkaar komen, is de hele kwestie voor eeuwig opgelost. De zondaar wordt gered, omdat God een Heiland is. Hij is gered naar de volmaaktheid, die God heeft. In ieder karakter dat Hij heeft in iedere betrekking, die Hij vervult. Twijfelen aan de volledige en eeuwige redding van een gelovige ziel is ontkennen, dat God een Heiland is.

Zo ook met de rechtvaardiging. God heeft zichzelf als een Rechtvaardiger geopenbaard; daarom is de gelovige gerechtvaardigd naar de volmaaktheid, die God heeft in gerechtigheid. Als het minste gebrek in het recht van de zwakste gelovige ontdekt zou kunnen worden, zou dat oneer zijn voor God als Rechtvaardiger. Als God mijn Rechtvaardiger is, dan zeg ik tegen elke tegenstander en iedere beschuldiger, dat ik volmaakt gerechtvaardigd ben en moet zijn.

Om dezelfde reden zeg ik, dat, als God zich aan mij heeft geopenbaard als een Heiland, ik volkomen gered ben en moet zijn. Dit zeg ik in het volste vertrouwen en heilige stoutmoedigheid want het berust niet op iets in mij, maar geheel op Gods openbaring van Hemzelf. Ik weet, dat Hij volmaakt is in alles en dus ook volmaakt als mijn Heiland.

Ik ben volmaakt gered, voorzover de heerlijkheid van God bij mijn redding betrokken is. *“er is geen God meer behalve Mij, een rechtvaardig God, en een Heiland, niemand is er dan Ik. Wendt U naar Mij toe,*

wordt behouden, alle gij eindigen der aarde! want Ik ben God, en niemand meer” (Jes. 45:21,22).

Een blik door het geloof van een verloren zondaar op een rechtvaardig God en Heiland, verzekert eeuwig heil. Het is heel eenvoudig. “Kijk.”¹ Het is niet: Werk, Doe, Bidt, Ervaar, maar heel eenvoudig: “Kijk.” Dan wordt redding en eeuwig leven verkregen. Dat komt omdat God een Heiland is. Het woordje “Kijk” houdt dit alles volledig is, voorzover het uitdrukt het feit dat de redding wordt gevonden in Hem, naar wie ik kijk. Dan is alles duidelijk voor mij en één blik verkrijgt dat, voor altijd. Niet voor vandaag of morgen, maar voor eeuwig.

Het bolwerk van heil, waarachter de gelovige zich terugtrekt, is opgericht door God zelf. De God Heiland, op het vaste fundament van Christus verzoeningswerk. Geen macht van aarde of hel kan dit ooit laten wankelen. Daarom staat er in een tekstplaats: “Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion, een beproefden steen, een kostelijke hoeksteen, die wel vast gegrondvest is; wie gelooft, die zal niet haasten” (Jes. 28:16; 1 Petr. 2:6).

Laten we overgaan naar de veelomvattende tekst waarover we iets willen zeggen. We horen daar, de stem van een God Heiland. De stem van Hem, die van de hemel neerdaalde om God zo te openbaren, zoals nooit tevoren.

Het is een wonderlijk feit dat God ten volle geopenbaard is in deze wereld. Geopenbaard, zodat wij, de schrijver en de lezer, Hem kunnen leren kennen in alle werkelijkheid, zoals Hij is. Hem kennen met alle mogelijke zekerheid en met Hem te maken hebben in de gezegende vertrouwelijkheid van persoonlijke gemeenschap. Laten we nadenken over dit verbazende voorrecht. Iedereen mag God leren kennen voor zichzelf, als zijn Heiland, zijn Vader, zijn eigen God. U mag op Hem steunen, aan Hem vasthouden, wandelen met Hem, leven en bewegen in Zijn gezegende tegenwoordigheid, in de zonneschijn van Zijn lieflijk aangezicht, onder Zijn oog.

Dat is leven en vrede. Dat is meer dan theologie en godgeleerdheid. Deze dingen hebben hun waarde. Maar

¹ In de engelse vertaling “Look unto me”

een mens kan een theoloog zijn, een bekwaam godgeleerde en toch leven en sterven zonder God en eeuwig omkomen. Ernstige gedachte! Iemand kan verloren gaan, terwijl hij alle dogma's van theologie van buiten kent, een professor, een groot leraar, een welsprekend prediker zijn, die honderden onder zijn gehoor heeft, duizenden kunnen aan zijn lippen hangen met verrukking en ten slotte kan hij zelf verloren gaan en een ellendige eeuwigheid doorbrengen met de grootste spotters en zedelozen.

Zo gaat het niet met iemand, die God kent, zoals Hij geopenbaard is in het aangezicht van Jezus Christus. Zo iemand heeft eeuwig leven. *“En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus die U hebt gezonden.”* (Joh.17:3) Kennis van theologie en godgeleerdheid is niet het eeuwig leven hebben. Een mens kan dat leren, zoals een ander wetkennis, medicijnen, sterrenkunde of aardrijkskunde en al die tijd niets van God kent en daarom zonder goddelijk leven is en aan het eind verloren gaat.

Zo is het ook met godsdienstigheid. De meest ijverige in de wereld, die alle diensten bijwoont en ijverig alle instellingen opvolgt, vast en bidt, naar preken luistert, gebeden uitspreekt, godsdienstig en voorbeeldig is en al die tijd niets weet van God en Christus, kan leven en sterven zonder God en verloren gaan. Kijk naar Nicodemus, een voorbeeld van een godsdienstige menselijke natuur. Een farizeeër, een overste van de Joden, een leraar in Israël, iemand, die in de wonderen van onze Heer de duidelijke bewijzen zag van Zijn goddelijke opdracht en toch zegt de Heer tegen hem: *“U moet opnieuw geboren worden.”* We hoeven niet verder te gaan om te bewijzen, dat een mens niet allen godsdienstig kan zijn, maar ook een gids en een leraar van anderen en toch geen goddelijk leven in zich heeft.

Maar iemand, die God kent in Christus, heeft het leven. God is zijn onschatbaar goddelijk deel. Dat is het fundament van persoonlijk christendom en echte godsdienst. Dat gaat boven alles uit. Dat is niet alleen maar theologie, godgeleerdheid of godsdienst, maar God zelf wordt gekend, vertrouwd, genoten. Dat is een grote, onmiskenbare werkelijkheid. De ziel van de theologie. De grondslag van de godgeleerdheid. Het leven van de echte godsdienst. Daar is niets mee te vergelijken. Dat moet ervaren worden om het te kennen. Dat is kennis van God, vertrouwen in Hem en genot van Hem.

Als men vraagt: “Hoe kan ik die schat vinden, hoe kan ik God kennen voor mijzelf op die levende en machtige manier? Zonder die persoonlijk kennis van God, ik eeuwig moet omkomen. Wat moet ik doen? wat moet ik zijn, om God te kennen?” Dan is het antwoord: “God heeft zichzelf geopenbaard. Als Hij dat niet had gedaan, dan had niets wat wij zouden of kunnen zijn, niets in ons of van ons, ons met God kunnen bekend maken. Dan zouden we eeuwig onwetend van Hem gebleven zijn en omgekomen zijn in onze onwetendheid.

Maar nu Hij zichzelf geopenbaard heeft, mogen wij Hem kennen naar Zijn eigen openbaring en in die kennis, eeuwig leven vinden. Een bron van eeuwig leven, waaruit onze verlore zielen drinken zullen tot in alle eeuwigheid.

Het eeuwig leven is gebaseerd op de kennis van de openbaring van God. Niets kan het menselijk onvermogen om iets te doen, leven te krijgen, duidelijker aantonen.

God te kennen is het leven. Hem niet kennen is de dood. Maar waar moet Hij gekend worden? Job roept het uit: *“Och, of ik wist, dat ik Hem vinden zou.”*² Waar moet God gevonden worden? Inde schepping? Natuurlijk is Zijn hand daar, maar daar heb ik niet genoeg aan. God als Schepper past niet bij een verloren zondaar. De machtige hand helpt niet voor een arm schuldig mens als ik ben. Ik heb een hart vol liefde nodig! Ja, een hart dat mij kan liefhebben in al mijn schuld en ellende. Waar vind ik dat? In Gods voorzienigheid? Heeft God zich daar zo geopenbaard dat Hij een arm, verloren mens kan helpen? Zal de Voorzienigheid en het bestuur iemand helpen, die een zondaar is? Zeker niet. Als ik de gebeurtenissen bekijk, word ik verlegen en verward, want ik ben kortzichtig en onwetend. Totaal ongeschikt de bijzonderheden, de bedoeling en de afloop, het hoe en waarom van een enkele gebeurtenis in mijn eigen leven of in de wereldgeschiedenis te verklaren. Ik kan niet verklaren dat een waardevol leven zomaar wordt afgesneden en een schijnbaar nutteloos bestaan eindeloos lijkt door te gaan. Een vader of moeder, onmisbaar voor het huisgezin wordt in een ogenblik weggenomen. De achterblijvers in verdriet achterlatend. Terwijl een arm bedlegerig schepsel, dat al haar familie heeft overleefd, afhankelijk van anderen is, in leven blijft. Jarenlang tot last is voor sommigen en voor niemand nuttig lijkt. Kan ik dit verklaren? Nu in deze tijd? Nee, in deze doolhof kan ik de weg niet vinden.

Wat ik zoek, vind ik niet in de wet van Mozes. Ook niet in de Levietische ceremonieën. Een Wetgever op een vurige berg, te midden van donder en bliksem of verborgen achter een voorhangsel kan mij niet helpen. Ik kan Hem niet ontmoeten. Niet aan Zijn eisen beantwoorden. Niet aan Zijn voorwaarden voldoen. Ik moet Hem liefhebben met geheel mijn hart, met geheel mijn ziel en met al mijn kracht, maar ik ken Hem niet! Ik ben blind en kan niet zien. Vervreemd van het leven van God en vijand door de boze werken. De zonde heeft mijn gemoed verblind, mijn geweten afgestompt, mijn hart verhard. De duivel heeft mijn bewustzijn bedorven en mij in een toestand van opstand tegen God gebracht. Ik moet vernieuwd worden in de bron van mijn wezen, voordat ik kan doen, wat de wet eist. Hoe kan ik vernieuwd worden? Alleen door de kennis van God. Maar God is niet geopenbaard in de wet, maar verborgen achter een ondoordringbare wolk en een niet gescheurde voorhang. Daar kan ik Hem niet leren

² Job 23:3

kennen. Ik moet terug, weg van de vurige berg, van dat voorhangsel, van de hele bedeling van de wet en uitroepen: *“Och, of ik wist, dat ik Hem vinden zou.”*

Niet in de schepping. Niet in de voorzienigheid. Niet in de wet, wordt God geopenbaard als een rechtvaardig God en Heiland.

In de schepping zie ik een God van Macht.

In de voorzienigheid een God van wijsheid.

In de wet een God van gerechtigheid.

Een God van liefde is alleen te zien in het aangezicht van Jezus Christus. *“God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend”* (2 Kor. 5:19).

Wat een verbazingwekkend feit voor iemand, die de Heer nog niet kent. Dat is heel belangrijk om te weten. Niet de oude natuur, die godsdienstig wordt, die probeert om beter te worden, probeert de wet te houden. Nee. Het is God, gekend in het aangezicht van Jezus Christus. *“Want de God die gezegd heeft: ‘Uit duisternis zal licht schijnen’, Die heeft geschenen in onze harten tot de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus.”* (2Kor.4:6) Dat is het geheim. De zondaar is naar zijn natuurlijke toestand in de duisternis. Geen lichtpuntje van goddelijk licht heeft hij. Mar hij is geestelijk in een geestelijke en morele toestand, wat de schepping was vóór dat heerlijke bevel van de almachtige Schepper. *“Daar zij licht.”*

Alles is donker en chaotisch, want de god van deze eeuw heeft de gedachten van de ongelovigen verblind heeft, opdat de lichtglans van het evangelie van de heerlijkheid van Christus, die het beeld van God is, hen niet zou bestralen (2 Kor. 4:4-6).

In deze tekst ontdekken we twee dingen:

1. de god van deze eeuw verblind de geest en probeert de leven gevende stralen van het licht van Gods heerlijkheid te blokkeren;
2. en God in Zijn genade schijnt in het hart, om het licht van de kennis van Zijn heerlijkheid in het aangezicht van Jezus Christus te geven.

Alles hangt af van de kennis van God. Licht is er, als God gekend wordt. Duisternis, als God niet gekend wordt. Er zijn veel gradaties in ervaring en tentoonstelling van dit licht; maar licht is er, door de kennis van God. Zo zijn er ook veel vormen van duisternis. Sommige afschuwelijker als de andere, maar duisternis is er, want wordt God niet gekend, dan is er duisternis en dood.

Wetenschap en kennis, zonder kennis van God, haalt niemand uit de duisternis van de nacht. Maar al heeft iemand geen enkele wetenschappelijke kennis, maar kent hij God, dan wandelt hij in helder daglicht.

Johannes 3:16 geeft illustratie van het karakter van het Johannes evangelie. In het bijzonder van de begin hoofdstukken. We worden daar ingevoerd tot God zelf in dat wonderlijke gezichtspunt van Zijn karakter en

natuur. Hij had de wereld lief en gaf Zijn Zoon. Maar niet alleen de wereld als geheel, maar de zondaar als persoon, want legt het woord “een ieder” uit.

Zo komen God en de zondaar tezamen. God liefhebbend en gevend; en de zondaar gelovend en hebbend. Niet een God, die oordeelt en eist, maar een die liefheeft en geeft.

Het eerste was de wet, het tweede is de genade, Het eerste was het jodendom, het tweede het christendom. In het eerste zien we God gehoorzaamheid eisen om het leven te krijgen. In het tweede zien we God het leven geven, als de enige grond van gehoorzaamheid. In het eerste zien we de mens strijden om het leven te krijgen, maar het nooit verkrijgend. In het tweede zien we de mens het leven ontvangend als vrije gift, door het geloof in de Heer Jezus Christus. Dat is het verschil tussen beide systemen. Een verschil, waar we niet te veel over na kunnen denken.

“Want de wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden” (Joh. 1:17).

Hoe is dat in onze tekst megedeeld: *“Want zo lief heeft God de wereld gehad.”* Hier hebben wij een wijde blik op de liefde van God. Het is niet beperkt tot een bepaald volk, natie, stam of familie. Het omvat de hele wereld. God is liefde en omdat dat zo is, is er geen sprake van geschiktheid of waardigheid van het voorwerp van Zijn liefde. Het komt er op aan, wat Hij is. Hij is liefde en kan Zichzelf niet verloochenen. Dat is de kracht en werkzaamheid van Zijn natuur. Het hart kan veel vragen, talloze oefeningen hebben over zijn toestand voor God en natuurlijk is dat goed. De Heilige Geest geeft zulke oefeningen van het hart en laat die vragen in het hart opkomen, maar tenslotte verschijnt de grote waarheid in al zijn luister: “God is liefde.”

Wat wij ook zijn, wat de wereld ook is, God is liefde. En wij weten, dat deze waarheid over God, de grondslag vormt van het christendom. Iemand kan door een zware strijd moeten in het gevoel van zijn eigen jammerlijke toestand, veel twijfel en vrees, veel donkere wolken zien, weken, maanden, jarenlang onder de wet, in zijn eigen innerlijk bewustzijn en dat zelfs lang nadat hij verstandelijk instemde met de beginselen en leer van het evangelie, maar toch, moeten we in direct contact komen met God zelf. Met wat Hij is, met Zijn natuur en karakter, zoals Hij zich in het evangelie heeft geopenbaard, wij moeten leren, wie Hij is en Hij is liefde.

Het is niet alleen dat God liefheeft, maar Hij is liefde. Liefde is niet alleen een kenmerk van Zijn karakter, maar de liefde is de werkzaamheid van Zijn natuur. We lezen niet: God is gerechtigheid of heiligheid. Hij is rechtvaardig en heilig. Maar het drukt niet de volle waarheid uit als we zeggen: God heeft lief. Hij is veel meer. Hij is de liefde zelf. Daarom als de zondaar – een ieder, het doet er niet toe wie – zijn eigen totale en absoluut verval leert inzien, zijn hopeloze toestand, zijn schuld en ellende, de totale ijdelheid en

waardeloosheid van alles in hem en om hem heen. (en er is niets in de hele wereld, dat zijn hart kan voldoen, en er is niets in zijn hart, dat God of zijn eigen geweten kan voldoen) Als deze dingen op enige mate in zijn bewustzijn doordringen, dan krijgt hij deze grote waarheid te horen, dat God liefde is en dat Hij de wereld zo liefhad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven.

Hierin vind de zondaar leven en rust. Hierin is het heil, vol, vrij, eeuwig, voor de arme, hulpbehoevende, schuldige, verlorene. Een heil dat niet rust op iets in de mens of van de mens. Op iets dat hij is of dat hij gedaan heeft of moet doen, maar alleen op wat God is en heeft gedaan. God heeft lief en geeft. De zondaar gelooft en heeft. Dit gaat ver boven de schepping, het bestuur van God of de wet, uit.

In de schepping sprak God en het stond er. Hij riep de werelden in het aanzijn door het woord van Zijn mond. Maar we horen in het verhaal van de schepping niet over God, die liefheeft en geeft.

Wat het bestuur van God betreft. God regeert in onnaspeurlijke wijsheid, in het midden van de hemelse legerscharen en onder de mensenkinderen. Maar wij kunnen Hem niet begrijpen. Wij kunnen alleen zeggen:

God laat op verborgen wijze Zijn wonderen geschieden. Zijn voetstappen staan in de zee, Hij rijdt op de storm. Diep in onpeilbare diepten, met nooit falende bekwaamheid. Stapelt Hij zijn schitterende ontwerpen op. En doet Zijn soevereine wil.

Tenslotte wat de wet betreft, dat is een volmaakt systeem van bevel en verbod. Een volmaakt systeem om de mens op de proef te stellen en om zijn totale vervreemding van God te openbaren. De wet wekt toorn op. Door de wet is de kennis van de zonde. Maar wat kan zo'n systeem doen in een wereld van zondaars? Kan de wet leven geven? Onmogelijk. Want de mens kan aan haar heilige eisen niet voldoen. "Want als er een wet gegeven was die levend kon maken, dan zou de gerechtigheid inderdaad op grond van de wet zijn" (Gal. 3:21). Nee, de wet was een bediening van dood en verdoemenis (zie 2 Kor.3). Het enige gevolg van de wet, voor iedereen die eronder staat, is de druk van de dood op de ziel en de druk van schuld en oordeel op het geweten. Het is niet anders voor een eerlijke ziel onder de wet.

Wat is dan nodig? Eenvoudig dit: de kennis van de liefde van God en van de kostbare gave, die, die liefde heeft gegeven. Dit is de eeuwige grondslag van alles. Liefde en de gave van liefde. Want bedenk wel, dat Gods liefde ons nooit had kunnen bereiken, dan alleen door middel van die gave.

God is heilig en wij zijn zondig. Hoe zouden wij tot Hem kunnen komen? Hoe kunnen wij wonen in Zijn tegenwoordigheid? Hoe kunnen zonde en heiligheid ooit in het gezelschap van elkaar zijn? Onmogelijk. De gerechtigheid eist de veroordeling van de zonde en als de liefde de zondaar wil redden, kan dat niet anders, dan door de gave van de eniggeboren Zoon.

Darius had Daniël lief. Hij probeerde om hem te redden van de leeuwenkuil. Maar zijn liefde was machteloos door de onbuigzaamheid van de wet van Meden en Perzen. Hij bracht de nacht door en verdriet en vasten. Hij kon huilen aan de rand van de kuil. Maar hij kon zijn vriend niet redden. Zijn liefde was niet machtig genoeg om te redden. Als hij zichzelf had opgeofferd aan de leeuwen in de plaats van zijn vriend, zou dat prachtig geweest zijn. Maar dat deed hij niet. Zijn liefde sprak zich uit in vergeefse tranen en klachten. De wet van het Perzische koninkrijk was machtiger dan de liefde van de Perzische koning. De wet overwon in haar strenge majesteit over een machteloze liefde, die aan het voorwerp van die liefde alleen maar vruchteloze tranen had te geven.

Maar de liefde van God is niet zo. Eeuwig zij Zijn naam geprezen! Zijn liefde is machtig om te redden. Zij heerst door gerechtigheid. Hoe kan dat? Omdat God de wereld zo lief heeft gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven. De wet verklaarde in alle strengheid: De ziel, die zondigt, moet de dood sterven. Was deze wet minder streng, dan de wet van Meden en Perzen? Zeker niet. Hoe moest men er dan vrij van komen? De wet moest verheerlijkt, geëerd, gehandhaafd en bevestigd worden. Niet één tittel of jota van de wet kon ooit terzijde gezet worden. Hoe moest die moeilijkheid opgelost worden?

Drie dingen moesten gebeuren:

- 1 de wet moest verheerlijkt worden;
- 2 de zonde veroordeeld en;
- 3 de zondaar gered worden.

Hoe konden die drie grote resultaten bereikt worden? Het antwoord vinden we in twee versregels:

"Op Jezus kruis staat dit verhaal geschreven.
De zonde geoordeeld en de zondaars vergeven."

Wat een prachtig verhaal. Laten nog veel verontruste zondaars dit verhaal lezen en geloven! Zo verbazend groot was de liefde van God, dat Hij Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar Hem voor ons alleen heeft overgegeven. Zijn liefde kostte Hem niets minder dan Zijn Zoon, die Hij liefhad.

Toen de werelden geschapen werden, kostte het Hem een woord uit Zijn mond, maar als het er om ging een wereld van zondaars lief te hebben, kostte het Hem Zijn eniggeboren Zoon. De liefde van God is een heilige liefde, een rechtvaardige liefde, een liefde die handelt in overeenstemming met al de kenmerken van Zijn natuur en de eisen van Zijn troon. Genade heerst door gerechtigheid, tot het eeuwige leven, door Christus Jezus onze Heer (Rom. 5:21). De ziel kan niet eerder volle vrede genieten, totdat deze waarheid gekend wordt. Er kan sprake zijn van een vage hoop op de genade van God, een zeker vertrouwen in het verzoeningswerk van Jezus, allemaal waar en werkelijk, zo ver als het gaat, maar echte vrede en vrijheid in het hart kan pas genoten worden, als gezien

en begrepen wordt, dat God Zichzelf verheerlijkt heeft in de manier, waarop Hij ons heeft liefgehad. Het geweten kan nooit worden gerustgesteld, Satan niet zwijgen gebracht worden, als de zonde niet volmaakt geoordeeld is en weggedaan. Maar “zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven.” Wat een diepte en kracht ligt er in dat kleine woordje “zo”.

Verontruste zielen hebben soms moeilijkheden met de toepassing van deze redding op zichzelf. Velen zijn door deze vraag verontrust in een ogenblik van hun geestelijke geschiedenis. Enkele woorden wil ik hierover zeggen. Sommige vragen zich af: “Hoe kan ik weten, dat deze liefde en deze gave voor mij bedoeld zijn? Welke waarborg heb ik om te geloven, dat het eeuwige leven voor mij is?”

Ik ken het heilsplan. Ik geloof in de algenoegzaamheid van de verzoening van Christus om te vergeven en om te rechtvaardigen, allen die oprecht geloven. Ik ben overtuigd van de waarheid van wat de Bijbel zegt. Ik geloof, dat we allemaal zondaars zijn en dat we niets kunnen doen om ons zelf te redden. Dat we gewassen moeten worden in het bloed van Christus en onderwezen en geleid moeten worden door de Heilige Geest, voordat we hier op aarde God kunnen behagen en straks bij Hem wonen kunnen. Maar ik heb geen zekerheid, dat ik gered ben en ik wil weten op welk gezag ik moet geloven, dat mijn zonden vergeven zijn en dat ik eeuwig leven heb.

Als dit de taal is van u en uw moeilijkheid, wilde ik eerst wijzen op twee woorden uit Joh.3:16 Namelijk: U; wereld; en een ieder. Het is onmogelijk om de toepassing van deze beide woorden te weigeren. Wat betekent de wereld? Wat omvat het? Als de Heer zegt: “Want zo lief heeft God de wereld gehad” Hoe kan iemand zich dan uitsluiten van de omvang, het doel en de toepassing van deze goddelijke liefde? Alleen als hij kan bewijzen niet tot deze wereld te behoren, maar tot een ander sfeer van leven. Als de wereld hopeloos veroordeeld is, kan iemand van de wereld de toepassing van dit oordeel ontlopen? Kan hij zichzelf er van uitsluiten? Onmogelijk. Hoe kan hij, waarom zou hij, zichzelf uitsluiten, als het een kwestie is van Gods vrije liefde en van heil door Christus Jezus?

Ten tweede: Wat is de kracht van “een ieder”? het betekent iedereen en waarom u dan niet? Het is beter en het geeft meer zekerheid dat er een ieder staat, in het evangelie dan mijn eigen naam daar te vinden. Omdat het mogelijk is, dat er meer personen in de wereld leven met dezelfde naam. Maar een ieder slaat op mij, alsof ik de enige zondaar op de wereld was.

Zelfs de woorden van de evangelieboodschap, laten geen moeilijkheid toe voor de toepassing. Toen de Heer op aarde was, sprak Hij: “Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft.” Na Zijn opstanding zegt de Heer: “Gaat heen in de hele wereld en predikt het evangelie aan de hele schepping.” (Mark16:15)

Als we luisteren naar de stem van de Heilige Geest, gezonden door een opgestane, ten hemel gevaren en verheerlijkte Heer: “want dezelfde Heer van allen is rijk jegens allen die Hem aanroepen: 'want ieder die de naam van de Heer zal aanroepen, zal behouden worden'.” (Rom.10:12,13)

In al deze teksten vinden we twee woorden: één in het algemeen en één persoonlijk en beide bieden de heilsboodschap zo aan, dat niemand zich aan de toepassing kan onttrekken. Als de gehele wereld het doel is en ieder schepsel het voorwerp van het kostbare evangelie van Christus, hoe kan iemand zich dan uitsluiten? Waar is het gezag, dat voor één zondaar de blijde boodschap van het evangelie zou weigeren. Er is geen. Redding is zo vrij als de lucht, die we inademen. Als de zon die ons pad beschijnt. Iedereen die de toepassing ervan beperkt is niet in overeenstemming met de gedachte van Christus, staat niet op dezelfde lijn met het hart van God.

Maar vraagt misschien iemand: “Hoe weerlegt u de kwestie van de uitverkiezing?”

Wij antwoorden: “Heel eenvoudig, door die te laten staan waar God die gezet heeft. Namelijk als een mijlpaal in de erfenis van de Gemeente en niet als een struikelblok op het pad van de angstige vrager.” Dit is de juiste wijze om de belangrijke vraag over de uitverkiezing te beantwoorden. Wij zijn er van overtuigd, dat het verkeerd is van de evangelist zijn boodschap te beperken, zijn onderwerp moeilijk te maken of zijn toehoorders in de war te brengen door de uitverkiezingsleer. Hij heeft in zijn gezegende dienst te maken met verloren zondaars, op de brede grond van ons gemeenschappelijk verval, onze gemeenschappelijke schuld, ons gemeenschappelijk oordeel. Hij brengt hen een boodschap van vol, vrij, huidig, persoonlijk en eeuwig heil. Een boodschap, die fris en vurig en gloeiend komt uit het hart van God. Zijn dienst is zoals de Heilige Geest in s Korinthe 5 zegt: “een dienst van verzoening” waarvan de heerlijke kenmerken zijn “God in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenend, hun de zonden niet toerekenend” De wondervolle grondslag er van is, dat God Jezus tot zonde voor ons heeft gemaakt, die geen zonde gekend heeft, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem.

Raakt dit in enig opzicht de gezegende en duidelijke waarheid van de uitverkiezing? In geen geval. Maar het laat deze waarheid, als een fundamentele waarheid van de Heilige Schrift, op de plaats waar God die heeft gezet. Niet als een probleem dat opgelost moet worden voordat de zondaar tot Jezus komt, maar als een kostbare troost en aanmoediging voor hem, nadat hij gekomen is. Dat is het verschil. Als de zondaar van te voren het probleem van zijn uitverkiezing moest oplossen, hoe moet hij dat dan aanpakken? Waar zou hij de oplossing vinden? Waar vindt hij een goddelijke bevestiging om te geloven, dat hij een uitverkorene is? Geen regel in de Schrift zal hij vinden om zijn geloof in zijn uitverkiezing op te gronden.

Veel teksten verklaren, dat hij verloren, schuldig is – dat hij totaal ongeschikt is om iets te doen voor eigen behoud – ontvouwen de vrije liefde van God, de waarde en kracht van het verzoeningswerk van Christus en verzekeren hem een hartelijk welkom, als hij komt, zoals hij is en als hij Gods gezegend heil tot het zijne maakt. Maar als hij eerst de kwestie van de uitverkiezing of predestinatie wil uitzoeken, dan wordt zijn geval hopeloos en als hij eerlijk is, loopt hij het gevaar in wanhoop te raken.

De verkeerde toepassing van de uitverkiezingsleer brengt velen in de war. Daarom willen wij de zaak in het ware licht voor onze geest plaatsen. De angstige zondaar moet weten, dat het standpunt van waar hij het kruis van Christus moet zien, niet het uitverkiezingsstandpunt is, naar van de bewustheid van eigen verval is.

De genade van God zoekt hem op als een verloren, dood, schuldig zondaar, niet als een uitverkorene. Wat een onuitsprekelijke genade, dat het, het eerste is en dat hij het laatste niet eerder kan weten, dan wanneer het evangelie tot hem in kracht gekomen is. *“wij weten, door God geliefde broeders, dat u uitverkoren bent. Want ons evangelie kwam tot u niet alleen in woord, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in zeer volle zekerheid.”* (1Thes.1:4) Zo wist hij het. Paulus predikte de Thessaloniërs als verloren zondaars en toen het evangelie hen had gegrepen, kon hij hen schrijven als uitverkorenen.

Dit stelt de uitverkiezing op de juiste plaats. Lees Handelingen 17:1-3. *“Toen zij nu door Amfipolis en Apollonia waren gereisd, kwamen zij in Thessalonica, waar een synagoge van de Joden was. En volgens zijn gewoonte ging Paulus bij hen binnen en drie sabbatten lang onderhield hij zich met hen uit de Schriften, terwijl hij uitlegde en aantoonde dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat Deze de Christus is, 'deze Jezus, die ik u verkondig'.”* In 1 Korinthe 15:1-4 *“Ik nu maak u bekend, broeders, het evangelie dat ik u heb verkondigd, dat u ook hebt aangenomen, waarin u ook staat, waardoor u ook behouden wordt (als u vasthoudt aan het woord dat ik u heb verkondigd), tenzij u tevergeefs hebt geloofd. Want ik heb u in de eerste plaats overgegeven wat ik ook ontvangen heb: dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften; en dat Hij is begraven, en dat Hij op de derde dag is opgewekt, naar de Schriften;”*

Hieruit en uit veel andere teksten blijkt, dat Paulus geen leer predikte maar een persoon. Hij predikte niet de uitverkiezing. Hij onderwees die aan de heiligen, maar predikte die leer nooit aan zondaars. Dit is het voorbeeld voor evangelisten voor alle tijden. De apostelen predikten ook Christus. Ontvouwden Gods goedheid. Zijn lankmoedigheid. Zijn tedere genade. Zijn vergevende liefde. Zijn genadige bereidheid allen aan te nemen, die in hun echte karakter en toestand als verloren zondaars tot Hem kwamen. Dat was de manier, waarop de Heilige Geest in hen predikte. Zo predikte de gezegende Meester zelf ook. *“Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust*

geven.” (Mat.11:28) *“wie in Mij gelooft, zal nooit meer dorst hebben... ..en wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.”* (Joh.6:35-37)

Geen struikelblokken op de weg. Geen problemen die eerst opgelost moeten worden. Geen voorwaarden te vervullen. Geen theologische moeilijkheden op te lossen. De zondaars wordt opgezocht waar hij is, zoals hij is, juist zo. Er is rust voor de vermoeide, water voor de dorstige, leven voor de dode, vergeving voor de schuldige, heil voor de verlorene. Deze uitnodigingen tasten de uitverkiezingsleer niet aan en de uitverkiezingsleer raakt hen niet.

Een vol en vrij evangelie laat de grote en belangrijke waarheid over de uitverkiezing onaangeroerd. En de uitverkiezing op zijn beurt, laat het evangelie van de genade van God op zijn eigen, brede, gezegende basis en in al zijn goddelijke lengte, breedte en volheid. Het evangelie komt naar ons toe als verlorenen en redt ons en als we weten, dat we gered zijn, komt de kostelijke kennis van de uitverkiezing om ons te bevestigen in het feit, dat we nooit meer verloren kunnen gaan.

Het was nooit de bedoeling van God, dat arme angstige zielen zouden worden lastig gevallen met theologische vragen of kennis. Nee het is Zijn genadige wens, dat de genezende balsem van Zijn vergevende liefde en de reinigende kracht van het verzoeningsbloed van Jezus, toegepast zou worden op de geestelijke wonden van iedere door de zonde zieke ziel. De uitverkiezing heeft Hij ontvouwd in Zijn Woord, om Zijn heiligen te troosten niet om arme zondaars in de war te brengen. Ze is een kostbaar juweel in de geïnspireerde Schrift, maar was nooit bedoeld om een struikelblok te leggen op de weg van ernstige zoekers naar leven en vrede.

Het is in de hand van de leraar om in de familie Gods ontvouwd te worden, niet in de hand van de evangelist, van wie de dienst is op de wegen en heggen van een verloren wereld. Ze moet de kinderen voeden en troosten, niet de zondaar af schrikken en laten struikelen.

Evangelisten. Maak uw preek niet moeilijk met allerlei theologische problemen. Predik Christus. Spreek over de eeuwige liefde van een God Heiland. Probeer schuldige, door zijn geweten verontruste zondaar in de tegenwoordigheid van een vergevend God te brengen. Als de Heer het zo leidt, fulmineer³ tegen het geweten, tegen de zonde, de dreigende werkelijkheid van de grote witte troon, de poel van vuur en eeuwige kwelling. Maar uw doel moet zijn: het door schuld overtuigde geweten er toe te brengen om te rusten in de verzoenende kracht van het bloed van Christus. Daarna kunt u de vruchten van die dienst overgeven aan een door God bekwaam gemaakte leraar, om onderwezen te worden in de diepere verborgenheden van het geloof in Christus. U kunt er zeker van zijn dat de trouwe uitoefening van uw plicht als evangelist u er nooit toe

³ “heftig uitvaren” of “tieren”

zal brengen om misbruik te maken van het domein van gezonde theologie.

Tot de angstige vrager zou ik willen zeggen: Laat niets u in de weg staan om nu tot Jezus te komen. U moet naar de stem van Jezus luisteren die zegt: “Kom tot mij,” Er is geen verhindering, moeilijkheid, beletsel, probleem of voorwaarde. U bent een verloren zondaar en Jezus is een volledige Heiland. Stel uw vertrouwen op Hem en u wordt gered voor altijd. Geloof in Hem, en u zult uw plaats kennen onder de uitverkorenen van God, die heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van zijn Zoon gelijkvormig te zijn.” (Rom.8:29) Breng uw zonden tot Jezus, Hij wil ze vergeven, ze uitwissen door Zijn bloed en u bekleden in een vlekkeloos kleed van goddelijke gerechtigheid. Dat de Geest van God u mag leiden om uzelf eenvoudig en helemaal te werpen op die kostbare Heiland.

Drie verkeerd dingen die kunnen voorkomen uit een verkeerde toepassing van de uitverkiezing zal ik noemen, namelijk:

I

Ontmoediging van de werkelijk ernstige ziel, die eigenlijk op elke moegelijke manier geholpen had moeten worden. Als zulke personen afgestoten worden door het probleem van de uitverkiezing zijn de gevolgen rampzalig. Als hun verteld wordt dat de blijde boodschap alleen voor de uitverkorenen is. Dat Christus alleen voor hen stierf en daarom alleen die kan redden. Dat alleen als zij uitverkoren zijn, zij de vruchten van de dood van Christus op zich kunnen toepassen. Kortom, als zij van Jezus worden afgetrokken naar theologie. Van het hart van een liefhebbend, vergevend God, naar de koude en verdorrende dogma's van stelselmatige godgeleerdheid. Dan is niet te zeggen, waar ze zullen eindigen. Ze kunnen vervallen tot bijgeloof of ontrouw. Wat ze echt nodig hebben is Christus, de levende, liefhebbende kostbare Christus Gods. Hij is het echte voedsel voor angstige zielen.

II

Zorgeloze mensen worden nog zorgelozer door een verkeerde toepassing van de uitverkiezing. Zulke mensen in het nauw gebracht over hun toestand en vooruitzicht, kruisen de armen en zeggen: “U weet, ik kan niet geloven tenzij God mij de kracht daarvoor geeft, Als ik uitverkoren ben, moet ik gered worden, zo niet, ik kan het niet. Ik kan niet doen, maar moet op Gods tijd wachten.”

Als deze valse en luchtige praatjes moeten bestreden worden en omvergeworpen. Het houdt geen stand in het licht van de rechterstoel van Christus. Daar leert iedereen, dat uitverkiezing geen verontschuldiging is, omdat het nooit door God megedeeld is om de redding van zondaars tegen te houden. Het woord is: “Wie wil, neme het water des levens om niet.” Ditzelfde woord, dat het struikelblok wegneemt van voor de voeten van de angstige vrager, neemt ook het voorwendsel weg van de zorgeloze verwerper. Niemand is uitgesloten.

Allen worden uitgenodigd. Geen verhindering voor de een, geen voorwendsel voor de ander. Allen zijn welkom en allen zijn verantwoordelijk. Als iemand zich wil verontschuldigen, omdat hij het heil van God weigert, door Gods raadsbesluiten aan te halen, die totaal verborgen zijn, is hij wel heel erg mis.

III

We hebben dikwijls met verdriet in het hart gezien, dat de ernstige liefhebbende evangelist verflauwd en belemmerd wordt door de verkeerde toepassing van de uitverkiezing. Dit moet vermeden worden. Hij moet geen uitverkiezing prediken. Als hij goed onderwezen is, zal hij de uitverkiezing vasthouden, maar als door de Heilige Geest geleid wordt, zal hij geen uitverkiezing prediken.

De uitverkiezing is geen struikelblok voor de verontruste ziel. Geen voorwendsel voor de zorgeloze. Geen verhindering voor de vurige evangelist. Dat Gods Geest ons de passende kracht van de waarheid mag laten aanvoelen.

Er is geen enkele verhindering voor niemand om geheel en van harte Gods vrije gave aan te nemen. Vu zullen we het gevolg zien van deze aanname zoals we lezen: *“Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft.”*

Het gevolg is; hij gaat niet verloren maar bezit eeuwig leven. Wat omvat het woord “verloren⁴ gaan”? De afschuwelijkheden van de poel van vuur en zwavel. Waar hun worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust.⁵ Alleen Hij, die tegen Nicodemus dit sprak, kan dit uitleggen. Maar wij moeten beslist en ondubbelzinnig getuigenis geven van dat wat Hij heeft geleerd over de ernstige waarheid van eeuwige straf. Het vereist een bijzondere behandeling. Het woord “verloren gaan” staat in de tekst die onze gedachten heeft bezig gehouden; wij vestigen er de aandacht op. Het is ernstig, dat de vijand in de hele wereld probeert het ernstige feit van eeuwige straf te laten betwijfelen. Op veel manieren en allerlei argumenten, aangepast aan de gedachte en toestand van de personen.

Sommigen probeert hij te overtuigen dat God te vriendelijk is, om iemand naar de plaats van pijn te zenden. Het zou namelijk tegengesteld zijn aan Zijn welwillende geest en Zijn weldadige natuur om één van Zijn schepselen pijn te doen. Aan allen die dit denken willen wij de vraag stellen: “Wat moet er gedaan worden met de zonden van hen, die geen berouw hebben en ongeloofig sterven?” Als God te vriendelijk is om zondaars naar de hel te zenden, is Hij zeker te heilig om de zonde in de hemel toe te laten. *“Gij zijt te rein van ogen, dan dat Gij het kwade zoudt zien, en de kwellung kunt Gij niet aanschouwen;*

⁴ verderven

⁵ Mark.9:48

waarom zoudt Gij aanschouwen die trouwelooslijk handelen?” (Hab.1:13) Als God de zonde niet in de hemel kan toelaten, wat moet er dan gebeuren met de zondaar, die in zijn zonden sterft? Hij moet “verloren gaan”

Wat betekent dat? Vernietiging? Het weg doen van het bestaan van lichaam en ziel? Dat kan niet. Velen zouden dat wel willen. “Laten wij eten en drinken, want morgen sterven wij” zou velen goed uitkomen. Dat zijn mensen die alleen maar plezier najagen, alleen aan het heden denken en die zich wentelen in de zonde. Velen verkwanselen hun eeuwig geluk voor een enkel uur van schuldig genot en de vijand probeert hen te overreden, dat er geen hel is, geen poel van vuur en zwavel en als grond voor zijn bewering gebruikt hij de vriendelijkheid van God.

Geloof de aartsleugenaar niet. Denk er aan: God is heilig. Hij laat geen zonde in Zijn tegenwoordigheid toe. Als u in uw zonden sterft, moet u verloren gaan. En dit houdt volgens de Schrift in, eeuwige ellende en kwelling in de hel. Hoor wat de Heer zegt. “*Dan zal Hij (de Koning) ook zeggen tot hen die aan zijn linkerhand zijn: Gaat weg van Mij, vervloekten, in het eeuwige vuur dat voor de duivel en zijn engelen is bereid;*” (Mat.25:41)

Terwijl u naar deze ernstige woorden luistert, moet u zich herinneren, dat het woord “eeuwig” 70 maal in het Nieuwe Testament voorkomt. Het wordt toegepast op: eeuwig vuur – eeuwig leven – eeuwige straf – eeuwige verdoemenis – eeuwige woningen – eeuwige God – eeuwig gewicht van heerlijkheid – eeuwige verwoesting – eeuwige troost – eeuwige heerlijkheid – eeuwig heil – eeuwig oordeel – eeuwige verlossing – eeuwige Geest – eeuwige erfenis – eeuwig koninkrijk – eeuwig vuur –

Hoe kan het woordgebruik “eeuwig” van de Heilige Geest en God alleen maar tijdelijk toegepast worden op helle vuur of straf voor de bozen? Als het in het éne geval eeuwig is, is het ook eeuwig in het andere geval.

Is het juist in sommige teksten, waarin het woord “eeuwig” voorkomt, dit woord door te strepen en er boven te zetten: Hier betekent eeuwig alleen maar voor een tijd? De gedachte is monsterachtig, een godslasterlijke belediging voor het geïnspireerde boek. Nee, je kan het woord eeuwig niet aantasten in het ene geval, zonder het ook in alle 70 andere gevallen aan te tasten. Het Woord van de levende God te veranderen is gevaarlijk. Beter is te buigen voor zijn heilig gezag. Het is nutteloos om te proberen de duidelijke betekenis en kracht van het woord “verloren gaan” te ontwijken, als het toegepast wordt op de onsterfelijke ziel van een mens. Het houdt de verschrikkelijke werkelijkheid in van eeuwig branden in de vlammen van de hel. Dit wordt bedoeld met “verloren gaan.” Die plezier najagen, die geld liefhebben, mogen proberen dat te vergeten. Ze kunnen proberen zulke gedachten weg te spoelen met het glas of in de hectische markt; iemand die sentimenteel is mag dwepen met de goddelijke welwillendheid; iemand die twijfelt mag redeneren

over de mogelijkheid van het eeuwig vuur; maar dat iedere gelovige toch onwrikbaar mag vasthouden en geloven in de eeuwige straf van allen die in hun zonden sterven, en in de eeuwige zegen in de hemel van allen, die in het geloof ontslapen. Als dat niet zo was, zou de Heilige Geest zeker een ander woord hebben gebruikt toen Hij sprak over de eeuwige straf, als wat Hij gebruikt voor de eeuwige zegen. Dat staat buiten kijf.

Er is nog een tegenwerping tegen de leer van de eeuwige straf. Er wordt wel gezegd: “Hoe kan men veronderstellen, dat God een eeuwige straf zou opleggen voor een paar korte jaren van zonde”? Het antwoord moet zijn: “Als u zo redeneert, begint u aan het verkeerde eind. Het is geen kwestie van tijd van menselijk standpunt gezien, maar van de ernst van de zonde zelf van Gods standpunt uit gezien. Hoe wordt die kwestie opgelost? Alleen door naar het kruis te kijken. Als u wilt weten, wat zonde is in Gods oog, dan moet u kijken, naar wat het Hem kostte, om die zonde weg te doen. Alleen door de maat van Christus’ oneindige offerande en daarbij alleen, kunt u de juiste maat van de zonde meten. Mensen mogen hun weinige jaren met Gods eeuwigheid vergelijken; hun korte leeftijd met de grenzeloze eeuwigheid; de weinige jaren van zonde in de ene schaal en een eeuwigheid van ellende in de andere schaal en zo proberen een juiste conclusie te trekken, maar zo’n redenering helpt niet.

De kwestie is, was een oneindige verzoening nodig om de zonde weg te doen? Zo ja, dan moet de straf eeuwig zijn. Als niets minder dan een oneindig offer verlossen kon van de gevolgen van de zonde, dan moeten de gevolgen eeuwig zijn.

We moeten de zonde bekijken van uit Gods standpunt en die meten met Zijn maatstaf, anders zullen we nooit een juist begrip hebben van wat de zonde is of wat de zonde verdient. Het is een grote dwaasheid van de mens te proberen om een regel te geven voor de duur van de straf, die op de zonde moet volgen. Dat kan alleen God vaststellen. Wat veroorzaakt alle ellende, ziekte en verdriet, dood en verwoesting van bijna 6000 jaar? Één daad van ongehoorzaamheid, het eten van de verboden vrucht. Kan iemand dat verklaren? Kan een menselijke redenering verklaren hoe één daad zo’n overstelpende grote ellende bracht? Nee. Als hij dat niet kan, hoe kan men dan vertrouwen, als diezelfde redenering probeert te beslissen, wat de zonde voor straf moet hebben. Wee, allen, die luisteren naar zo’n redenering over dit gewichtige punt.

God alleen kan de zonde naar haar juist waarde schatten en wat ze rechtvaardig verdient. Hij alleen kan ons alles daarover meedelen. En dat heeft Hij gedaan. Hij heeft de zonde afgemeten in het kruis van Zijn Zoon, daar heeft Hij op de indrukwekkendste wijze getoond, wat de zonde verdient. Wat denkt u, dat de bittere kreet veroorzaakte: “Mijn God, Mijn God, waarom hebt U mij verlaten?” Als God Zijn eniggeboren Zoon heeft verlaten, toen Hij tot zonde werd gemaakt, moet Hij dan ook niet verlaten allen, die in hun zonden sterven? Hoe kunnen zij ooit van hun zonden afkomen? De conclusie is onvermijdelijk.

Wij zien, dat de oneindige aard van de verzoening onweerlegbaar bewijst, de leer van de eeuwige straf. Dat weergaloos en kostbaar offer is tegelijk de grondslag van ons eeuwig leven en onze bevrijding van eeuwige dood. Het offer bevrijdt van de eeuwige toorn en voert in de eeuwige heerlijkheid. Het offer redt van die eindeloze ellende van de hel en geeft ons de eindeloze zegen van de hemel.

Van welke kant we het kruis ook bekijken, altijd staat er eeuwig op gestempeld. Of we het nu bekijken vanuit de donkere diepten van de hel of van de zonnige hoogten van de hemel, wij zien het als de zelfde, oneindige, eeuwige, goddelijke, werkelijkheid. Door het kruis moeten we zowel de zegen van de hemel, als de ellende van de hel afmeten. Allen, die hun vertrouwen stellen op die gezegende Heiland, die op het kruis stierf, krijgen eeuwig leven, eeuwig geluk. Die Hem verwerpen, zullen zinken in eeuwig verderf.

Deze kwestie behandelen we niet theologisch en hebben niet alle argumenten aangevoerd ter verdediging van de leer van de eeuwige straf. Maar er is nog een beschouwing, die we in overweging willen geven, die ons tot een gezonde conclusie zou kunnen leiden en dat is de onsterfelijkheid van de ziel.⁶

“En de HEERE God had den mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen de adem des levens; also werd de mens tot een levende ziel.” (Gen.2:7) De val van de mens tastte de onsterfelijkheid van de ziel op geen enkele manier aan. Als de ziel onsterfelijk is, is vernietiging onmogelijk. De ziel leeft eeuwig. Wat een gedachte! Eeuwig! Wij zinken weg onder de grootsheid van de gedachte. Het overtreft allen begrip en verbijstert alle menselijke berekeningen. Menselijke berekeningen houden zich alleen bezig met het eindige. Er bestaan geen cijfer om de eeuwigheid voor te stellen. Maar ieder van ons moet leven de eeuwigheid door in die heldere gezegende wereld daarboven of in die vreselijke plaats waar nooit enige hoop is.

Dat de Geest van God onze harten onder de indruk mag brengen van de ernst van de eeuwigheid en van de onsterfelijke zielen, die naar de hel gaan. We schieten te hopeloos kort om deze machtige werkelijkheden te voelen. Dagelijks komen we in contact met mensen, we kopen en verkopen en onderhouden relaties op verschillende wijzen met hen, die eeuwig moeten leven en hoe zeldzaam zoeken wij een gelegenheid om ze te wijzen op de afschuwelijkheid van de eeuwigheid en de verschrikkelijke toestand van allen, die sterven zonder persoonlijke belangstelling in het bloed van Christus.

⁶ Om dit onderwerp helemaal te onderzoeken verwijzen we naar “Feiten en theorieën over een toekomstige toestand – de schriftuurlijke leer beschouwd in betrekking tot de gangbare ontkenningen van het eeuwig oordeel” door F.W. Grant (640 pagina’s met aangeven van de onderzochte teksten en onderwerpen)

Laten wij aan God vragen, ons ernstiger te maken, trouwer, ijveriger in het spreken tot anderen, ze te waarschuwen om te vluchten voor de komende toorn. We moeten meer in het licht van de eeuwigheid leven, dan zullen wij in staat zijn met anderen te spreken.

+ Nu nog de laatste zinsnede van Johannes 3:16. Die geeft in elk geval het positieve resultaat van eenvoudig geloof in de Zoon van God. Op eenvoudige en duidelijke manier verklaart dit tekst gedeelte dat een ieder, die gelooft in de Heer Jezus Christus, het eeuwige leven heeft. Niet alleen zijn, zijn zonden vergeven, dat is gelukkig waar. Ook niet alleen gered van de gevolgen van de zonde, wat ook waar is. Maar er is meer. De gelovige in de Heer Jezus heeft een nieuw leven en dat leven is in de Zoon van God. Hij staat op een heel ander fundament. Hij wordt niet meer gezien in de oude toestand van Adam, maar in een opgestane Christus.

Een onmetelijke waarheid die van het grootste belang is. We vragen om de biddende belangstelling, om te proberen u voor te stellen wat we geloven, dat in de laatste zinsnede van Johannes 3:16 wordt bedoeld.

Velen hebben een onvolmaakte opvatting van wat we door het geloof in Christus hebben gekregen. Sommigen denken dat het verzoeningswerk van Christus alleen maar een geneesmiddel is, voor de zonden van de oude natuur. De betaling voor de schulden die we op ons hals hebben gehaald. Dat is natuurlijk waar. God zij dank voor die kostbare waarheid. Maar het is veel meer. Niet alleen zijn de zonden vergeven, maar de natuur, die ze bedreef, is geoordeeld en terzijde gesteld door het kruis van Christus een moet voor “dood gehouden” worden door de gelovige. Niet alleen zijn de schulden doorgestreept, die in de oude toestand gemaakt zijn, maar de oude toestand zelf wordt volledig weggedaan.⁷

Deze waarheid wordt ontvouwd in 2Kor.5:17. *“Daarom, als iemand in Christus is,... zijn, zijn zonden vergeven, zijn schulden betaald. Dat is goddelijk waar. Maar de aangehaalde verklaring gaat veel verder: ...is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan,... De oude natuur is niet vergeven, maar helemaal terzijde gezet, met alles wat er bij hoort, een nieuwe schepping is ingevoerd, waarin geen enkel stukje van de oude mens is. ...zie het is alles nieuw geworden. En alles is uit God.”*

Dat geeft een onmetelijke steun aan het hart. Wij betwijfelen of iemand in de volle vrijheid van het evangelie van Christus kan ingaan, voordat hij in zekere mate de waarheid van de nieuwe schepping heeft begrepen. Men kan tot Christus opzien om vergeving. Er kan een vage hoop zijn, dat men tenslotte naar de hemel gaat. Een zeker vertrouwen op de goedheid en barmhartigheid van God. Dit kan allemaal aanwezig zijn en toch geen juist begrip van de

⁷ er wordt geen notitie meer van genomen door God en moet zo ook door de gelovige gerekend worden.

betekenis van eeuwig leven hebben. Geen gelukkig bewustzijn van het feit, dat de oude natuur van Adam geheel terzijde is gesteld. Dat de oude toestand, waarin we leefden, weggedaan is voor Gods oog.

Sommigen weten niet wat bedoeld wordt met de termen: de oude Adam, de oude natuur, de oude toestand, het vlees, de oude mens. Deze uitdrukkingen mogen sommigen vreemd vinden en we willen die duidelijk maken.

Het is ons ernst om de lezers op te bouwen; daarom willen we het gevaar lopen, saai te worden.

In Romeinen 6:16 staat: *“daar wij dit weten, dat onze oude mens met Hem⁸ gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde te niet gedaan zou zijn, opdat wij niet meer de zonde dienen.”*

Wat is de oude mens? Dat is die natuur van Adam, die wij geërfd hebben van onze eerste ouders. En het “lichaam van de zonde” is het hele systeem of toestand, waarin we leefde, in onze niet wedergeboren, onvernieuwde, onbekeerde toestand.

Die oude Adam, wordt uitgelegd, is gekruisigd, door de dood van Christus. Iemand die geloofd in de Heer Jezus heeft het voorrecht te weten, dat hij, dat zijn, zondig, schuldig eigen ik, door God gezien wordt als dood en geheel terzijde gesteld. Als zodanig heeft hij geen bestaan meer voor God. Hij is gestorven en begraven. Niet alleen zijn onze zonden vergeven, onze schulden betaald, onze overtreding geboet, maar de mens in die natuur, die de zonde beging, de schulden maakte en de rekening zich op de hals haalde, is voor altijd uit Gods oog weggedaan. Dat is Gods wijze doen niet, ons onze zonden te vergeven en ons toch in de zelfde betrekking laten, waarin we deze bedreven. Nee. Hij heeft in Zijn wonderbare genade en uitgebreid plan, voor eeuwig, de oude Adam band met alles wat er bij hoort, veroordeeld en weggedaan. Deze wordt niet meer door Hem erkend. Wij worden door op grond van deze tekst gezien als gekruisigd, gestorven, begraven en opgestaan met Christus. God zegt, dat wij zo zijn en wij moeten ons dood houden voor de zonde.

Het is een zaak van geloof en niet van gevoel. Als ik op mijzelf zie, vanuit mijn standpunt of oordeel naar mijn gevoelens, zal ik en kan ik nooit deze waarheid begrijpen. Waarom niet? Omdat ik mijzelf dezelfde zondige mens voel die ik altijd was. Ik voel dat de zonde in mij is, dat in mijn vlees geen goed woont, dat mijn oude natuur in geen enkel opzicht veranderd of verbeterd is. Dat ze nog dezelfde boze neigingen heeft als altijd en als ze niet gedood en er onder gehouden wordt door de genadige kracht van de Heilige Geest, ze zich weer zal openbaren in haar ware karakter.

En dat is precies de reden waarom oprechte zielen verbijsterd en verontrust worden. Zij zien op zichzelf en redeneren over wat ze zien en voelen in plaats van te blijven in de waarheid van God en zichzelf te houden

wat God zegt dat ze zijn. Dat vinden ze moeilijk, ja onmogelijk, met elkaar in overeenstemming te brengen. Wat ze zelf voelen, met wat ze lezen in het Woord van God. Om hun innerlijke ervaring in overeenstemming te brengen met Gods openbaring. Het geloof houdt God aan zijn Woord. Het geloof denkt altijd net als God over alle dingen. Het gelooft, wat Hij zegt, omdat God het zegt. Als God tegen mij zegt, dat mijn oude mens gekruisigd is, dat Hij mij niet langer ziet als in de oude toestand van Adam, maar in een opgestane Christus, moet ik als een kind, geloven wat Hij tegen mij zegt en in het geloof daarin wandelen van dag tot dag.

Als ik naar mijzelf kijk om bewijs te vinden van de waarheid van wat God zegt, is dat helemaal geen geloof. *“En niet zwak in het geloof lette hij⁹ niet op zijn eigen al afgestorven lichaam, daar hij ongeveer honderd jaar oud was, en niet op het afgestorven zijn van de moederschoot van Sara; en hij twijfelde niet aan de belofte van God door het ongelooft, maar werd gesterkt in het geloof, terwijl hij God heerlijkheid gaf.”* (Rom.4:19,20)

Abraham lette niet op zijn eigen afgestorven lichaam. Dit is het grote beginsel dat ten grondslag ligt aan het hele christelijke systeem. Abraham geloofde God niet iets over God, maar God zelf. Dat is geloof. Men neemt Gods gedachten over in plaats van zijn eigen. Kortom het is God laten denken voor ons.

Als we dit toepassen op ons onderwerp maakt het alles heel eenvoudig. Die in de Zoon van God gelooft heeft het eeuwige leven. Niet hij, die iets gelooft over de Zoon van God. Nee, geloven in Hemzelf. Eenvoudig geloof in de persoon van Christus en ieder, die dat geloof heeft is de bezitter van eeuwig leven. Dit is de directe en bepaalde verklaring van onze Heer in de evangeliën. Het wordt elke keer herhaald. Dit is niet alles. Niet alleen bezit de gelovige het eeuwige leven, maar als we verder lezen in de brieven over deze grote kwestie, zal hij zien dat dit oude eigen ik – dat wat hij van nature was – dat, wat de apostel noemt “de oude mens” – door God gerekend wordt als dood en begraven. Moeilijk om te begrijpen misschien; maar laten we ons herinneren, dat we niet moeten geloven, omdat we het begrijpen, maar omdat het in Gods Woord staat.

Er staat niet: “Abraham begreep God.” Nee, hij geloofde God. Als het hart gelooft, wordt licht gebracht in het begrip. Als ik wacht met te geloven tot ik het begrijp, steun ik op mijn eigen verstand, in plaats van mijzelf in kinderlijk geloof over te geven aan Gods Woord.

Laten we daarover nadenken. U zou kunnen zeggen, dat u niet kan begrijpen, hoe uw zondig ik gezien kan worden als dood en weggedaan, terwijl zijn werkingen, zijn zwoegen, zijn slingeren, zijn neigingen voortdurend in u voelbaar zijn. Gods eeuwig Woord

⁸ Christus

⁹ Abraham

verklaart, dat als uw hart in Jezus gelooft dat alles dan waar is voor u, namelijk: u hebt eeuwig leven; u bent gerechtvaardigd van alle dingen; u bent een nieuwe schepping; het oude is voorbij gegaan; alle dingen zijn nieuw geworden; en alle dingen zijn uit God. In één woord, u bent in Christus en zoals Hij is, zo bent u in deze wereld. (1Joh.4:17)

Dit is heel wat meer dan alleen maar vergeving van zonden, het wegdoen van schulden of redding van de ziel van de hel. Als wij aan u zouden vragen op welk gezag u gelooft dat u vergeving van zonden heeft. Omdat u het voelt, verwerkelijk of begrijpt? Nee, omdat het geschreven staat. *“Van Hem getuigen alle profeten dat ieder die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam.”* (Hand.10:43) *“het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.”* (1Joh.1:7)

Op dezelfde manier dus moet u geloven dat uw oude mens gekruisigd is, dat u niet meer in het vlees bent, niet in de oude schepping, niet in de oude verbinding van Adam. Maar dat u door God gezien wordt als in een opgestane en verheerlijkte Christus. Dat Hij u ziet, zoals Hij Christus aanziet.

Natuurlijk het vlees is in u, maar al te waar en u bent nog altijd in deze oude wereld, die onder het oordeel staat. Maar luister dan eens wat uw Heer zegt, als Hij over u tot de Vader spreekt: *“Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben. Heilig hen door de waarheid: uw woord is de waarheid. Zoals U Mij in de wereld hebt gezonden, heb ook Ik hen in de wereld gezonden.”* (Jon.17:16-18) Daarom als u wilt buigen voor Gods Woord, als u niet wilt redeneren over wat u in uzelf ziet en voelt en denkt over uzelf, maar eenvoudig gelooft wat God zegt, zal u die gezegende vrede en heilige vrijheid genieten die voortkomt uit het feit, dat u niet in het vlees bent, maar in de Geest. Niet in de oude schepping maar in de nieuwe. Niet onder de wet, maar onder de genade. Niet van de wereld, maar van God. U bent van die oude plek die u had als een kind van de oude natuur en een lid van de eerste Adam afgekomen en hebt uw plaats ingenomen op een nieuwe plek als een kind van God en een lid van Christus.

We vinden hiervan een levendige voorafschaduwning in door de zondvloed en de ark in de dagen van Noach. (Gen.6-8) *“Toen zag God de aarde, en ziet, zij was verdorven; want al het vlees had zijn weg verdorven op de aarde. Daarom zeide God tot Noach: Het einde van alle vlees is voor Mijn aangezicht gekomen; want de aarde is door hen vervuld met wrevel; en zie, Ik zal hen met de aarde verderven.”* We vinden hier het beeld van het einde van de oude schepping. Alles moest verdwijnen onder het oordeelswater. Wat dan? *Maak u een ark van goferhout!* Hier vinden het beeld van het nieuwe. De ark drijvend over het donkere water was een beeld van Christus en de gelovige in Hem. De oude wereld met de mens, werd onder de wateren van het oordeel begraven en het enige voorwerp dat bleef was de ark. Het schip van genade en redding, veilig en overwinnend varende over de golven. Zo is het nu, in

waarheid en werkelijkheid. Er is niets voor het oog van God, dan een opgestane, overwinnende en verheerlijkte Christus en Zijn volk met Hem verbonden. Het einde van alle vlees is voor Mijn aangezicht gekomen, zegt God. Het is geen kwestie van een grove vorm van vlees of oude natuur of alleen maar wat gemeen en uitschot is. Nee, het is het einde van alles. Dat is het ernstiger en algemene vonnis. En dan wat? Een opgestane Christus, anders niet. Allen in Hem worden door God gezien zoals Christus wordt gezien. Allen buiten Hem zijn onder het oordeel. Het hangt allemaal van deze vraag af: Ben ik in of buiten Christus?

De vraag is: Bent u in Christus? Geloof u in Zijn naam? Hebt u Hem het vertrouwen van uw hart gegeven? Ja? Dan hebt u eeuwig leven. U bent een nieuwe schepping. Het oude is voorbijgegaan. God ziet niets van het oude van u. Alles is nieuw geworden en alle dingen zijn uit God. U kunt zeggen, ik voel niet, dat de oude dingen weg zijn. Wij herhalen, God zegt het en het is ons gelukkig voorrecht te geloven, wat Hij zegt en ons zelf te houden wat Hij verklaart, dat wij zijn.

God spreekt over wat waar is van u in Christus. Hij ziet u niet in het vlees maar in Christus. Er is absoluut niets anders voor het oog van God dan Christus. De zwakste gelovige wordt gezien als deel van Christus, op dezelfde manier al uw hand een deel is van uw lichaam. U hebt geen bestaan voor God, zonder Christus. Geen leven – geen gerechtigheid – geen heiligheid – geen wijsheid – geen kracht – gescheiden van Hem hebben we niets en kan er niets zijn. In Hem hebt u alles en zijn alle, zegt Hij; Wij zijn volledig één gemaakt met Christus. Wat een wonderbaarlijk feit. Een diep verborgen heerlijk waarheid! Het is een kwestie van bereiken of behalen. Het is de gevestigde en absolute plaats van de zwakste gelovige van de Gemeente van God. Zeker, er zijn verschillen in inzicht, ervaring en toewijding, maar er is maar één leven, één plaats, één positie voor God en dat is in Christus.

Er bestaat geen hoger en lager christelijk leven. Christus is het leven voor de gelovige en u kunt niet spreken van een hoger en lager christelijk leven. Wij kunnen begrijpen dat er een hoger begrip is van het christelijk leven. Maar er is geen geestelijk inzicht als men spreekt over een hoger christelijk leven.

Wij bidden of God de Heilige Geest deze grote waarheid duidelijk wil maken voor iedere gelovige. Een duidelijker begrip daarvan zou vele nevels laten optrekken en duizend vragen en moeilijkheden, beantwoorden en oplossen. Het gevolg zou niet alleen zijn, vaste vrede voor onze harten, maar zou ook de plaats van de gelovige op een duidelijke wijze bepalen.

Als Christus mijn leven is, als ik in Hem ben en één met Hem, dan deel ik niet alleen in Zijn aanneming bij God, maar ook in Zijn verwerping door deze tegenwoordige wereld. Die beide dingen gaan samen op, Ze vormen samen de beide kanten van één grote vraag. Als ik in Christus ben en als Christus ben voor

God, dan ben ik in Christus en als Christus voor de wereld. Het gaat niet aan om het gevolg aan te nemen van deze eenheid voor God en het gevolg te weigeren er van ten opzichte van de wereld. Als we het ene hebben, moeten we ook het andere hebben.

Dit alles is ten volle ontwikkeld in Johannes 17. Daar lezen we: *“En de heerlijkheid die U Mij hebt gegeven, heb Ik hun gegeven, opdat zij een zijn zoals Wij een zijn: Ik in hen en U in Mij; opdat zij volmaakt zijn tot een, opdat de wereld erkent dat U Mij hebt gezonden en hen hebt liefgehad zoals U Mij hebt liefgehad.”* (22,23) En aan de ander kant: *“Ik heb hun uw woord gegeven; en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet van de wereld zijn zoals Ik niet van de wereld ben.”* (14)

Dit is even duidelijk als positief. In deze wonderlijke teksten, spreekt onze Heer niet alleen over de

apostelen, maar zoals Hij zegt: *“ook voor hen die door hun woord in Mij geloven”* (20) Dat is voor alle gelovigen. Hieruit volgt, dat allen, die in Jezus geloven, één zijn met Hem als aangenomen in de hemel en één met Hem, als verworpen op aarde.

Beide dingen zijn onafscheidelijk. Het Hoofd en de leden delen in één gemeenschappelijke aanneming in de hemel en in één gemeenschappelijke verwerping op aarde.

Mochten alle verlost van de Heer meer de waarheid en de werkelijkheid er van beleven! Wisten we maar iets meer van de betekenis van de gemeenschap met een in de hemel aangenomen, maar door de aarde verworpen Christus.

Oorsprong: [Miscell. Writings 4-5 blz. 49](#)

Titel: [Glad Tidings](#)